

Scott McPherson

MARVIN SZOBÁJA

színmű két részben

Bemutató előadás
1994. május 7-én (szombaton) este 8 órakor
a Csokonai Színházban Stúdiószínházában
(Bérletszünet)

Magyarországi bemutató!

Scott McPherson

MARVIN SZOBÁJA

színmű két részben

Fordította: Békés Pál

Bessie	Majzik Edit
Lee	Varga Éva
Ruth	Kőrössi Anna
Dr. Wally	Tóth Zoltán
	Jámbor József
Dr. Charlotte	Dóka Andrea
Hank	Ifj. Szalai Ferenc
	Daróczy Sándor
Charlie	Bálint Albin
	Potyók Dániel
Az öregek otthonának igazgatónöje	N. Molnár Éva
Marvin	Faragó Imre
Bob	Sóvágó Csaba

Díszlet: Mira János
Jelmez: Libor Katalin
Világítás: Dombrády Csaba
A rendező munkatársai:
Gyulai Mihályné, Hankó János, Matkó Sándor

Rendező: **DENNIS E. PERKINS**

(USA)

Szerkesztette: Tőreki Attila · Tipográfia: Burai István · Fotók: Máté András
Felelős kiadó: Lengyel György igazgató, művészeti vezető
Alföldi Nyomda Rt., Debrecen · Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A DRÁMAÍRÓ ELŐSZAVA

Nagyanyám volt életemben az első „haldokló”. Egy halottat már ismertem korábban is – apámat. Apa, aki valaha autóversenyző volt, később pedig nő, háromgyermekes Volkswagen-ügynök, egy nap hazavitte a baby-sittert és visszaútban fölcsévélte a kocsiját egy telefonpóznára, ily módon végzett magával, egyszersemind rövid időre a telefonösszeköttetéssel is Columbus keleti felében. Apára sosem gondoltam úgy, mint haldoklóra. Élt – azután egyszerre csak meghalt.

A nagyanyám igazi „haldokló” volt, rákverte teste az emeleti hálósobában hevert, lábánál a család egyetlen tévékészüléke. Ha az ember nézni akarta az Ed Sullivan-showt – és én igenis akartam –, akkor nézni kellett hozzá a nagyanyámat is. A hirdetések és a morfiuminjekciók ütemesen váltogatták egymást. Egy gyerek számára az ilyesmi sem nem különös, sem nem morbid.

Nagyanyámat főként anyám ápolta, közben nevelte a három gyereket, és félállásban eladóként dolgozott a Lazarus áruházban. Anyám, aki a főiskolán modern táncot tanult, és szülei akaratára ellenére ment hozzá egy autóversenyzőhöz, kíméletlen elszántsággal hajtotta fejét a kötelesség igájába – attól félt, ha csak egy kicsit is lazábban veszi a dolgokat, egyszerre csak fejvesztett menekülésbe kezd, és otthagyt bennünket: boldoguljunk, ahogy tudunk.

Most harmincegy éves vagyok és az élettársamnak AIDSe van. A barátainknak is. Vigyázunk egymásra, a beteg ápolja a még beteget. A felfoghatatlanul könnyörtelen sorsot néha elfödi a szemünk elől egy egyszerű szerelmi aktus; ápoljuk egymást.

A legtöbben úgy gondolnak ránk, mint haldoklókra. De ha a haldoklás életformává válik, a szó jelentése elhalványul.

Chicago, 1992. január

Az előszót BÉKÉS PÁL fordította

MEGHALT 33 ÉVESEN SCOTT MCPHERSON A SZÍNÉSZ, SIKERES DRÁMAÍRÓ

Chicagói otthonában szombaton elhunyt Scott McPherson színész, drámaíró, az Off-Broadway-sikert aratott, díjnyertes Marvin szobája című színdarab alkotója. Harminchárom éves volt.

Halálát AIDS-szel kapcsolatos szövőd-mény okozta, közölte egyik barátja, Andrew Patner.

McPherson a közelmúltban fejezte be a Marvin szobájának filmforgatókönyvét Robert DeNiro számára. A színpadi változatot a kritikusok társasága (Outer Critics Circle) és a drámai társulat (Drama Desk) díjjal jutalmazta. A főszerepet játszó Laura Esterman Obie-díjat kapott, McPherson szerzői díjat nyert el művével.

A darab főhőse Bessie, aki leukémiás, haldoklik, miközben ágyhoz kötött, rákos, agyvérzéses apját, Marvint és annak gerincbeteg nővérét, Ruth-t gondozza.

A dráma zord körülményei ellenére Frank Rich a New York Times-ban „az év egyik legmulatságosabb, legbölcsebb és legmeghatóbb” darabjának nevezte. McPhersont eredeti, új hang megvalósítójaként üdvözölte.

Bár a darab írásakor McPherson nem volt AIDS-es, a darabot részben ez a kór ihlette. De a mű megírását Floridában élő, idősödő rokonainak (Bessie, Marvin, Ruth) emléke is befolyásolta.

Scott McPherson Columbusban (Ohio) született. A színművészet iránti érdeklődése a középiskolában kezdődött, ahol játszott, darabokat írt. Az Ohio University-n színi- és tánckurzust hallgatott, 1981-ben végzett.

Chicagóba költözött, a helyi televíziónak írt, négy színtársulatnál színészkedett. Többek között játszott Larry Kramer AIDS-szel foglalkozó darabjában (The Normal Heart). Írt két színdarabot: Till the Fat Lady Sings és a Scraped címűt. Az előbbit elő is adták.

A következő műve a Marvin szobája volt, melyet először Chicagóban, majd Hartfordban mutattak be. 1991 decemberében a new york-i Playwrights Horizons-ban adták elő, azután a Minetta Lane színházban, ahol szeptemberig volt műsoron.

Befejezett még egy komédiát Norman Lear számára (Legal Briefs). Gyászolja édesanyja, Peggy, mostohaapja, John Sansbury (Upper Arlington), testvére, Mark Columbusból, valamint öt mostohatestvére.

Scott W. McPherson

BRUCE LAMBERT

Fordította: SZILÁGYI SZABOLCS

New York Times, 1992. november 8.

„Talán nem hisznek nekem, ha azt mondom, hogy a Marvin szobája... az év egyik legmulatságosabb s egyben a legbölcsebb és legmegindítóbb darabja. Nem baj. Ha az amerikai színház egy ilyen eredeti, szokatlan hanggal gyarapodik, mindenki fedezze fel magának!”

„Bemutatja, milyen a világ, és milyen lehetne, és valamiféle optimizmussal elképzei, hogyan hidalható át a kettő közötti távolság.”

„Mr. McPherson nem állítja, hogy az ember mindig méltósággal hal meg, a halál tényét sem tagadja. Ehelyett azt vizsgálja, mi jót tehetünk azon akármilyen rövid ideig, amíg az elkerülhetetlen be nem következik.”

„A Marvin szobája nem vácuumban jött létre, hanem egy olyan világban, ahol az élet rövid, csakúgy, mint némely olyan darab, melynek ugyan semmi köze az AIDS-hez, de az önzetlen szeretethez annál több.”

FRANK RICH

(New York Times, 1991. december 6.)

„A Marvin szobájában... meglehetősen homályos a »haldoklás« szó jelentése, mert ez egy olyan darab, melyben az élet a halálból, a megújulás a végből ered, és a szomorú vég a reménytelen megújulás kezdete.”

„...egy különös hangvételű fiatal író bájos és kísérteties darabja, egy olyan dráma, amelyben a derű és a tragédia összefonódik, könnyedén és motiváltan.”

RICHARD CHRISTIANSEN

(Chicago Tribune, 1990. november 19.)

„McPherson, fájdalmai közepette, kedves semmiséget visz a színpadra, keserű mosolyt keltve bennünk saját belső némaságunk és eltompult gyöngédségünk miatt.”

ROBERT L. KING

(Massachusetts Review, 1991. tavasz)

„A sors a darab végén sem változtat kemény tónusán, de a szereplők kitartanak, ami már egyféle győzelem.”

DAVID RICHARDS

(New York Times, 1990. december 2.)

DAVID RICHARDS

NEVETNI – nehéz – FÁJDALMAK KÖZÖTT

A logika szabályai szerint Scott McPherson új darabjának (Marvin szobája) buknia kéne. Egy szívvel, lélekkel teli „black comedy”-ről van szó, és ha nem a Hartford Stage Company remek előadásában látom – mely kemény és gyengéd volt egyszerre –, úgy gondoltam volna, hogy a két jelenség ellentmond egymásnak.

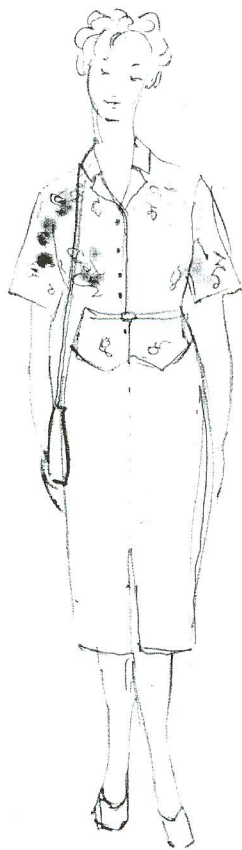
A 31 éves ohiói drámaírónak ez a második, teljes estét betöltő műve. Egy középkorú vénlányról ír, aki ágyhoz kötött apja és kótyagos nagynénje ápolásának szenteli életét, míg végül kiderül: ő maga leukémiás. A halálos betegség elleni harc bemutatása csábítana vagy az érzelgős vagy egyfajta szardonikus-komikus ábrázolásra (...)

A fekete humor (black humour) csak abban az esetben működik, ha a mulatság tárgya bizonyos távolságban van tőlünk. Minél közelebb kerülünk hozzá, annál inkább átérezzük a fájdalmat, és egyre kevésbé nevetünk. Másrészt a szánakozásunk függ attól, mennyire vagyunk képesek mások fájdalmát átérezni. A darabnak szét kéne esnie az erőteljes váltások miatt, ehelyett a Marvin szobája hibátlanul halad előre a különböző tereken, csakúgy, ahogy Bessie – az est zokszó nélküli hősnője – végzi eltökélten nyomasztó, eltökélten komikus, eltökélten megható ápoló, gondozó munkáját. Bessie apját soha nem látjuk – ő csak fekszik szobájában –, de épp eleget hallunk felőle.

Az utóbbi húsz évet haldokolva tölti – ahogy *Bessie* hősiesen mondja, „igazán lassan, hogy semmiről se maradjak le”. Miközben majd’ minden létfontosságú szerve leáll, haja sűrűsödik, új élvezeti forrása pedig a „Ki nevet a végén?” dobókockájának szopogatása. Állandóan „fehér, mint a fal, kivéve, ha fulladozik” – folytatja *Bessie*, majd ennek előnyét is közli: „olyankor van egy kis színe”.

Ami *Ruth-t*, *Bessie* szószátyár nagynénjét illeti, neki három összeroppant csigolyája okozott kínzó fájdalmakat, míg kis elektródákat nem építettek az agyába. Most csak csavarint egyet a derekára erősített szerkezet gombján, s a fájdalom azonnal megszűnik. Igaz, az automata garázsajtó ugyanakkor kinyílik.

A mindenkibe lelket öntő *Bessie-t* egy szórakozott orvos kezeli, aki segítség nélkül még az érszorítót sem tudja feltenni (...) Egyszer annyi vért vesz le

BESSIE

tőle, amennyi egy közepes vámpírt is jóllaktatna. Megerősíti *Bessie* legsötétebb gyanúját: leukémiája van, s gyógyulására az egyetlen esély, ha közeli rokontól csontvelő-átültetést végeznek.

Bessie legközelebbi hozzátartozója a nővére, *Lee*. Évek óta elhidegült a kapcsolatuk. *Lee*, leendő kozmetikus, két neveletlen gyerekkel, éppen elég saját problémával. Idősebb fia, *Hank*, felgyújtotta házukat, aminek következtében még néhány szomszédos ház is tüzet fogott – azóta elmeorvosintézetben van, de *Lee* következetesen csak „diliháznak”, „lökötháznak” nevezi, hogy – mint mondogatja – „megmutassuk, mi még a humorunknál vagyunk”.

Mégis, a válság az válság – a család az család, örült vagy sem. McPherson *Bessie* otthonába tereli szereplőit, ahol jövőjüket próbálják formálgatni, igyekeznek javítani elrontott kapcsolataikon és *Marvint* továbbra is megfelelő körülmények között tartani, még ha ez csak a fényjátékot jelenti is csupán.

Nem mondom most itt el, mi is történik velük, de ne nagyon reménykedjenek! A *Marvin szobája* arról szól (...), hogyan élünk a legkilátástalanabb helyzetben, és felfedezi, hogy egy kis szeretet milyen nagy töltést jelenthet. Azért nem kell azt gondolni, hogy a *Marvin szobája* lehangoló mű (...)

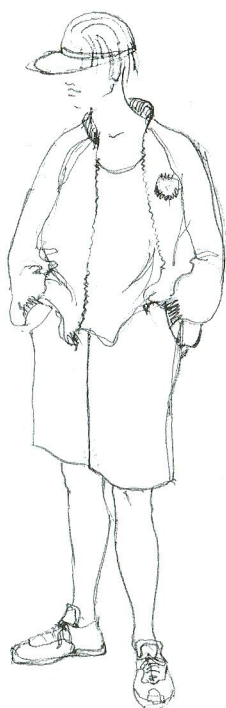
Amilyen magától értetődően él együtt gyermekkorában a szerző haldokló nagyanyjával (lásd az író jegyzetét), ugyanolyan természetes tárgyilagossággal kezeli a dráma a halált. „Bemehetek megnézni, ahogy nagyapa lélegzik?”

– kérdi *Lee* kisebbik fia olyan fesztelenül, mintha csak játszani kéreznék ki. *Ruth* úgy gondolja, minden Isten akaratából történik, mindennek megvan a célja. És ha Isten úgy akarja, hogy ő kérdőjellé váljon, azért van, mert meg akarja tanítani „hogyan kell fekvő öltözködni”. (Kielégítőbb válaszig szappanoperákat néz a TV-n.) Az egyre sűrűsödő szörnyűségeket senki sem tekinti szokatlan dolognak a darabban. Mindet úgy fogadják, mint a lét sokszínűségének jelét, elfogadásuk pedig vigasz is egyben (...)

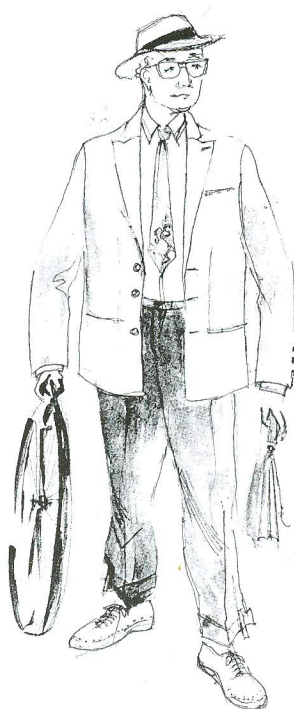
A sors a darab végén sem változtat keménységén, de a szereplők kitartanak, ami már egyféle győzelem. *Bessie* az apját szóra-

RUTH

HANK

DR. WALLY

LEE

A JELMEZEKET TERVEZTE:
LIBOR KATALIN

koztatja, mint minden esté. Látjuk a falon a fényjátékot és halljuk bentről a meghitt nevetést. És hirtelen a legelragadóbb ellentmondással szembesülünk: *Marvin szobája*, ez a szürrealista bunker valami olyasmit őriz, ami nagyon közel van ahhoz, amit úgy hívunk, hogy boldogság.

New York Times, 1990. december 2.

A szemelvényt fordította: SZILÁGYI SZABOLCS

A RENDEZŐ VALLOMÁSA

A Marvin szobája nem mindennapi mű. Látéleletet ad arról – számomra legalábbis –, hogy hogyan működik jogállamiságunk. Majdnem pontosan kifejezi érzéseimet: azt a szomorúságot, amit mint ember és mint amerikai érzek. A dráma nem a rákról vagy a leukémiáról, nem is az AIDS-ről szól. A Marvin szobája arról szól, milyen folyamatok mentek és mennek végbe egy olyan világban, amelyben az áru helyettesíti a törődést.

Debrecen és Budapest utcáin sétálgatva feltűnt, hogy mindent elárasztanak a „nyugati” világ kereskedelmi „szentségei”: baseball-sapkák, Levis, Nike, Reebok, vég nélkül, mindenütt. Örülök a szabadkereskedelemnek, ugyanakkor mélységes szomorúság fog el. Mert Amerikában ezek a dolgok jelentéktelen cikké váltak – egy olyan országban, amely imádja a pénzt, és a szerzést, a szerzés képességét ünnepli. És mégis, hazámban (mint sok – a legtöbb – országban) nagy megosztottság van azok között, akiknek van (és még több lehet) és akiknek nincs (és egyre kevesebb lesz). Miért? (A helyzet ironiája, hogy az a polgár, aki többnyire „kereszténynek” vallja magát, miközben nagy hasznot húz az önzetlen adakozásból, tele van önző nézetekkel.) Elsősorban Amerikára gondolok, de gyanítom, más országokban is hasonló a helyzet.

A Marvin szobája jó keresztmetszetet ad a Reagan-korszak és az utána következő időszak amerikai családjáról: egy olyan időszakról, amikor csaknem elfelejtették az önzetlen szeretetet (ha nem magát a szeretetet). Ez egy olyan időszak, amikor a családi élet és a rokon kapcsolatok gyakorlatilag megszűnnek az öncélú hajtás miatt, a gazdagság, a siker és a jogállam új rabszolgaságának sodrásában. Franklin Delano Rooseveltt gondoskodó, törődő politikája társadalmi teherré vált. John F. Kennedy felszólítását („Ne azt kérdezd, mit tehet érted a haza, hanem azt, hogy te mit tehetsz érte!”) egyre fokozódó erővel utasítja el az „én mindent akarok” követelése. Anyagi vágyainkat érzelmi szükségleteink rovására elégítjük ki.

A Marvin szobája önzetlen szeretetre vágyó emberek álma a megváltásról, üdvözülésről. A darab szerint minden önzésük, „bűnük” ellenére szeretnünk kell embertársainkat. Ez a mások iránti szeretet az egyetlen maradandó érték az ember életében: az egyetlen eszköz az üdvösségre.

Nem helyhez, időhöz kötött probléma ez: egyetemes és örök kérdés. Ugyanez vonatkozik a megoldásra is. De ha azt nézzük, hogy az emberek hogyan élnek – gyűlölködve, egymást öldökölve, telve bizalmatlansággal és türelmetlenséggel egymás iránt – szinte nevetségesnek tűnik, hogy némelyek ilyen kérdéseken rágódnak. Cinikusan szólva akár abba is hagyhatnánk ezen problémák megvitatását, mondván: érzelmes sületlenségek, az emberi fejlődés, evolúció melléktermékei. De nem cinikusabb, ha az emberiségnek arra kell rádöbennie, hogy míg a Holdon biztonságban sétálhat, ezt utcáinkon nem teheti, hogy tárgyainkat tudjuk szeretni, de a szomszédunkat nem.

ÉLŐK TESTAMENTUMA*

„Családomnak, orvosomnak, ügyvédemnek, papomnak. Minden orvosi intézménynek, aminek adott esetben az oltalmára leszek bízva, akik valamilyen lehetséges formában az egészségemre vagy az állapotomra való tekintettel értem felelősek. A halál számomra realitás, éppolyan, mint a születés, a növekedés, az érettség s az öregség; ez az egyetlen bizonyossága az életnek. Ha jön az idő, amelyben én, X. Y. már nem tudok saját ügyemről dönteni, akkor ennek a nyilatkozatnak, amelyet én a teljes szellemi erőm birtokában most teszek, az akaratom kinyilvánítása-ként kell számításba jönnie. Ha az az eset állna fenn, hogy a gyógyulásomra nincs ésszerű kilátás, akár szellemi, akár testi betegség fennállása esetén, akkor szeretnék meghalni, és nem művi úton, eszközökkel vagy »heroikus intézkedésekkel« életben tartva lenni. Nem félek annyira a haláltól, mint az állapotom méltóság nélküli rosszabbodásától, a gyámoltalanságtól és a reménytelen kínoktól. Éppen ezért kérem, könyörületes módon adjanak nekem olyan gyógyszereket, amelyek szenvedésemet csökkentik, még akkor is, hogyha ezáltal a halál időpontját siettetik. Ezt az akaratomról szóló nyilatkozatot komoly meggondolás után adom, remélem, hogy Önök, akik gondozásomat átveszik, morálisan kötelezve fogják érezni magukat ennek a megbízásnak az értelmében eljárni. Tudatában vagyok annak, hogy a látszat szerint ezzel súlyos felelősséget hárítok Önökre, de nyilatkozatomat azzal a szándékkal adom, hogy ettől a felelősségtől Önöket megszabadítsam, és szilárd meggyőződéssel magamra vállaljam. Aláírás, dátum, tanúk. Ennek a végakaratnak a másolatát kapják: ...”

* Polcz Alaine idézi A halál iskolája című könyvében

A rendező bemutatkozik

„Habár szülővárosom Chicago, Illinois, családom már mintegy kétszáz éve Tennessee keleti részén él a hegyek között. Életem nagy részét én is ott töltöttem a Chillowee-hegység tövében. Itt formálódott a színházhoz kapcsolódó fantáziám templomi, iskolai darabok előadásával, valamint a házunk mögötti erdő tündérvilágában (melyben királyként uralkodtam majd' tizenhárom éves koromig). Később, a középiskolában még mindig a képzelet világában éltem, de hamarosan új vonzalmak ébredtek bennem és választanom kellett a színjátszás és új álmaim – hogy rakétakilövő tiszt leszek-e az USA Légierőnél – között. Szerencsére rájöttem, hogy egy kissé klausztrrofóbiás vagyok.

A University of Tennessee hallgatója lettem speciális színházi szakon. Egy kicsit mindennel foglalkoztam: színjátszással, rendezéssel, színházelmélettel. Phi Beta Kappa*-minősítéssel végeztem.

Azóta rendszeresen színházban dolgozom (ami Amerikában azt jelenti, hogy pincérkedem is, ügynökösködöm is vagy éppen szobafestőként dolgozom).

Az utóbbi öt évben belevetettem magam a sűrűjébe: voltam színpadi ügyelő, producer, színész, tanár, ügyintéző és rendező. Közel ötven munkámból a Weiss-darabját, Marat/Sade-ot tartom említésre méltónak, melyet 1992-ben vittem színre és rendeztem meg a Trust társulatnál, melyet magam alapítottam. Négy előadáson a kísézőzenét is én szolgáltattam (helyettesíttem) csörgődobbal, kazoo-val, kanalakkal. Ezek egyikét az East Tennessee legjobb darabját illető „First Night” díjra jelölték. De nem mi nyertük meg.”

Fordította: SZILÁGYI SZABOLCS

** Phi Beta Kappa – a legrégebb és legmagasabb színvonalú amerikai egyetemi és egyetemközi tudományos társaság.*

A DARAB „VENDÉGSZEREPLŐI” BEMUTATKOZNAK:

DARÓCZY SÁNDOR

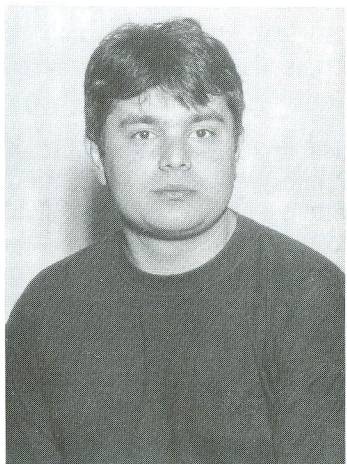
17 éves. Még gimnazista...
Néha kicsit őrült. Többnyire.
Oroszlán jegyében született.
Természete alapján ez nem mindig bizonyítható.

Jelenlegi funkciója: HANK.
Hogy mi lesz belőle? PONT.

SÓVÁGÓ CSABA

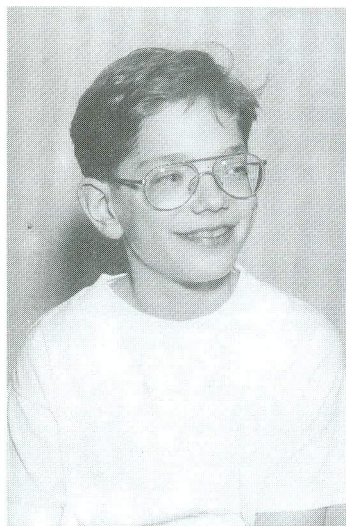
Hajdúböszörményben születtem és végeztem az általános iskolai tanulmányaimat. Debrecenben a Jókai Mór Gimnáziumban érettségiztem, majd a vendéglátásban helyezkedtem el. Három éve lettem tagja az Alföld Színpadnak, ahol a színjátszást megszerettem. Nagy öröömre szolgált, hogy bekerültem a Csokonai Színház Kakukkfészek című előadásába. Ebben az évadban játszom a Julius Caesar, A sors gyermekei, a Pompás Gedeon című előadásokban; és most a Marvin szobája című darabban játszhatom Bob szerepét.

POTYÓK DÁNIEL

12 éves vagyok, az ÚÁMK-ban tanulok. Szeretem a sportot, az irodalmat és az állatokat. Van egy kutyám, akit mindenkinél jobban szeretek. Nem vagyok ingerült típus. Szeretem az embereket, mert mindegyikben van valami különös. Ötödik éve hegedülök, és egészen jó eredménnyel. Nyertem már mesemondó versenyt és versmondót is. Nem olvasok sűrűn, de szeretem az érdekes könyveket. Apukám karmester, tesóm, aki 19 éves, énekelni tanul Papp Wilhelminánál. Anyukám tanár. Legnagyobb vágyam, hogy színész legyek. – Tehát ilyen vagyok.

BÁLINT ALBIN

13 éves vagyok. Egy leány testvérem van. Szüleim zenetanárok. Én a KLTE Gyakorló Általános Iskola 6.a osztályába járok. Zenét is tanulok, mégpedig zongorázok immár negyedik éve. Nagyon-nagyon szeretem a zenét. Imádok énekelni. Hobbim a zongorázás, műsorkészítés (ha van kivel). Mindig szeretek valamit alkotni. Kedvenc állatom a koala. Kedvenc ételem a káposztás kocka. Szeretek még olvasni, TV-t nézni. Egyik vágyam, hogy eljussak Disneylandbe. Egy évig rock 'n rolloztam, de abbahagytam. Egy fiúkórusban is énekelek, a kórus neve: „Croo-do-do boys”, azaz „Kukorékoló fiúk”. Fő vágyam, hogy színész legyek.

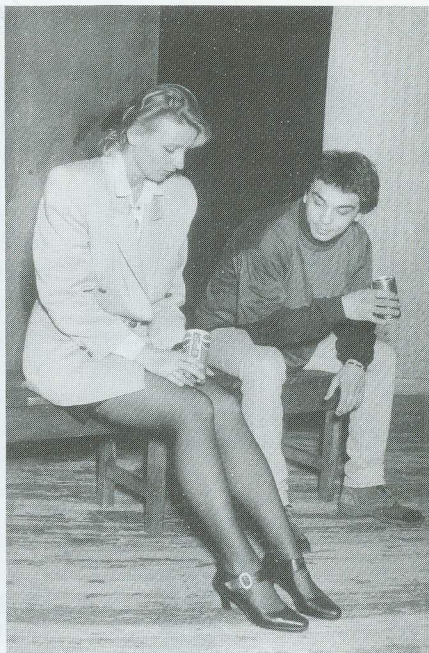
SZALAI FERENC

1978. november 29-én születtem Debrecenben. A színházzal öt évvel ezelőtt kerültem kapcsolatba, amikor beavagottak a nagy sikerű Légy jó mindhalálig c. musicalbe. A szerepem nem volt nagy, de az eltelt előadások alatt sok mindent megtanultam. Ezután még két darabban játszottam, szintén kisebb szerepet: Julius Caesar, Sztárcsinálók. Most lehetőségem adódott egy amerikai darabban, egy nagyon jó darabban, ki-

váló színészekkel és egy amerikai rendezővel dolgozni. Én Hanket fogom játszani, egy kissé bolond fiút. Remélem, jól fogom csinálni. Büszke vagyok a színházra, s amit csinálok itt, azt szeretem. Tanulmányaimat a Bocskai István Általános Iskolában kezdtem, most a KLTE Gyakorló Gimnáziumába járok, fizika tagozatra. Egyébként a debreceni kerékpárversenyzők közt is ott vagyok, leigazolt versenykerékpárosként.

Daróczy Sándor, Potyók Dániel

Varga Éva, Daróczy Sándor

A STÁB EGY RÉSZE...

Majzik Edit, Kőrössi Anna

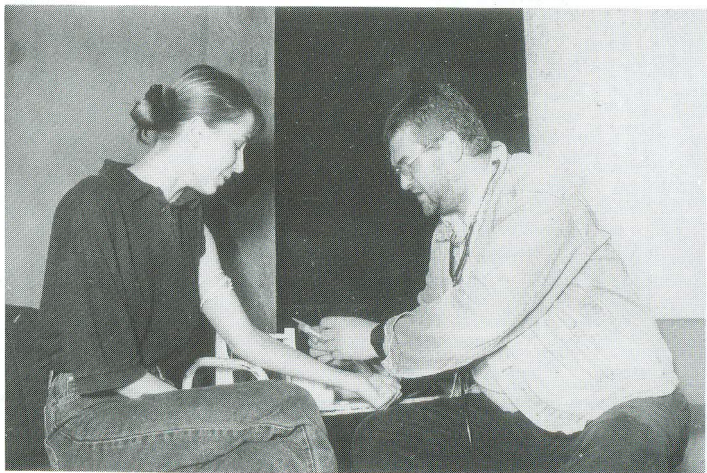

Majzik Edit, Varga Éva

Daróczy Sándor, Dóka Andrea, Varga Éva

Majzik Edit, Tóth Zoltán

Ára: 20 Ft A műsorfüzet ára 20% áfát tartalmaz

